

[Jens Thomsen.]

ningen og derved dømmer pligtopfyldende danske Bønder uden at tage Hensyn til alle de fremragende Politikere og Jurister, der anser denne Dom for uretfærdig, da paatager Justitsministeren sig et større Ansvar, end der kan bæres af almindelige Mennesker. Det er godt at have Selvtillid, men det er ikke godt, naar Mennesker bliver saa store i egen Bedømmelse, at de tilsidesætter andres Meninger, og der er talrige Politikere og Jurister, der af mange Mennesker anses for at være fremragende Personligheder og sagkyndige paa de her omtalte Omraader, der har sagt god for Sagen.

Handelsministerens Bekendtgørelse af 11. September 1935 er een Fortolkning og den endelige Afgørelse af Lovens Fortolkning ligger hos Domstolene. Det er Borgernes eneste Beskyttelse baade over for Lovgivningsmagten og den udøvende Magt.

Jeg vil derfor paa det kraftigste opfordre Justitsministeren til at medvirke til, at de her omtalte pligtopfyldende Bønder faar den fulde Beskyttelse gennem Domstolene, som Grundloven hjemler dem, ved at Bestyrelsens Skyldspørgsmaal bliver prøvet ved Højesteret.

Bestyrelsen havde, som sagt, opfyldt Hjemførselspligten ved at tage de 1.000 Pund Sterling i Kontanter til Danmark; de tilbød ogsaa at aflevere Pengene til en Bank, men blot saaledes, at de senere igen kunde hæve den fremmede Valuta. Det er deres lovligt erhvervede Penge, og jeg mener, det er en Krænkelse af Ejendomsretten, naar Lovgivningsmagten eksproprierer Pengene til en Pris, den egenmægtig ansætter, til en langt mindre Pris end den, som Ejerne kunde opnaa ved at anvende Pengene til Køb af fremmede Varer, som der er rivende Efterspørgsel efter her i Danmark. Den Værdi, der derigennem berøves de virkelige Ejere af den fremmede Valuta, benytter Statsmagten end ikke til almene Formaal, men Værdierne foræres væk til private Personer og Monopolselskaber i Form af Valutaattester.

Salg eller Aflevering af den fremmede Valuta er i Realiteten det samme, og da Afleveringspligten er ophævet, kan der ikke lægges mere i „Hjemførsel“ end i Ordet „Hjemtagning“, og derfor kan den afsagte Dom over Slagteribestyrelsen ikke være rigtig. De tusind Pund Sterling, som Slagteriet hjemførte, blev fremskaffet gennem Andelsbanken og Nationalbanken, og alene deri ligger, at Hjemførselspligten er opfyldt. Havde Bankerne den Opfattelse, at Hjemførsel og Hjemtagning var to for-

skellige Handlinger, kunde Bankerne ikke udbetale Pengene i Pundsnoter til Slagteriet. Men ved at udbetale Slagteriet den fremmede Valuta viste de i Gerning, at Slagteriet har opfyldt Hjemførselspligten ved at opbevare Pundsnoterne i dets Penge-
skab eller i en Bank.

I direkte Modstrid med Andelsbankens og Nationalbankens Handlemaade er Ministeriets Afgørelser, hvorefter Kolding Folkebank ikke maatte modtage Pundsnoterne med den Klausul, at Slagteriet senere skulde have Adgang til at hæve Pengene igen i fremmed Valuta. Enhver maa dog kunne indse det ganske urimelige i dette, og enhver maa kunne forstaa, at det umuligt kan være et Grundlag for at straffe lovlydige Borgere, at de forlanger samme Behandling i Kolding Folkebank, som de har faaet i Andelsbanken og Nationalbanken. Det var, som den højtærede Justitsminister allerede har berørt, ikke Uvilje fra Kolding Folkebanks Side, der er Skyld i Vægningen, men Autoriteternes Forbud til Banken, der forbød den at give sine Kunder samme Betjening, som de allerede havde opnaaet i Andelsbanken og Nationalbanken.

Den højtærede Justitsminister bør erkende, at Retssikkerheden i Danmark skal være saa stor, at pligtopfyldende Borgere ikke kan idømmes Straf, fordi de fastholder et saa uomtvisteligt Retfærdighedskrav til deres egen Bank.

Jeg vil ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa Sprogbrugen i Valutaloven, der lyder saare frisindet. Der staar nemlig: naar man maatte ønske at sælge fremmed Valuta, skal det ske gennem Nationalbanken eller en Bank, der er autoriseret af denne. Netop Ordet „ønsker“ vidner stærkt imod Handelsministerens ulovlige Fortolkning i Bekendtgørelsen af 11. September 1935, hvorigennem han genindfører en ophævet Lov. Kan der findes større Modsætning end Handelsministerens Krav om en uopholdelig Afleveringspligt og Valutalovens Sprog, som siger, at naar Landbruget ønsker, altsaa naar det efter sin frie Vilje ønsker, at sælge den fremmede Valuta, da skal det ske gennem Nationalbanken?

Jeg vil ogsaa gerne citere en Udtalelse af Højesteretssagfører Bülow, der lød saadan: „Det er lige haardt nok, naar Folk skal straffes, fordi de ikke forstaaer Forskellen paa Hjemførsel og Hjemtagning“. Jeg vil henstille til de ærede Medlemmer af dette Ting at lægge Haanden paa Hjertet og afgøre med deres egen Samvittighed, om der er en virkelig Forskel paa Hjemførsel og Hjemtagning.